

OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ
Etapa județeană/a sectoarelor municipiului București
4 martie 2023
Clasa a VI-a

- **Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.**
- **Punctajul total este de 100 de puncte.**

Citește fiecare dintre textele următoare pentru a putea răspunde la cerințele formulate:

A.

Acum era toamnă. O privea cum înainta printre tufele arămii, o siluetă înaltă depărtând crengile ce se uneau în urma trecerii ei cu un scâncet. Doar pădurea foșnea, ea nu era sunet, era doar un vis ca un abur înaintând în fața lui, încă un pic, încă un pic, cu el pe urmele ei, la o oarecare distanță. Oare avea să treacă de mesteceni? [...]

O găsisese acum un an, toamna trecută. Era o dimineață de sâmbătă, zi liberă, probabil acasă rămăsese un pic de ceai în ceașcă și o carte ațipise deschisă pe scaunul de pe verandă, cu fața în jos, când el pornise hai-hui prin pădure. Îi zărise spinarea roșcată, cu ultimii stropi albi ca de lapte, înălțată ritmic de respirație, mișcând frunzele încă verzi ale unei tufe de zmeură. Vladimir a tresărit, a încremenit, apoi a ocolit-o, știa că nu-i bine să atingi puii sălbăticiunilor, fiindcă s-ar putea ca mama să nu-i mai primească apoi; un asemenea animal e pierdut dacă începe să miroasă a om. Așa că s-a plimbat mai departe, dar, când s-a întors, a văzut din nou căprioara, era tot acolo. A mers acasă. S-au scurs ceasuri înainte să revină în locul acela, pentru a treia oară acum. Părea că se înserează în pădure, deși n-avea cum să fie foarte târziu, probabil era doar o zi înnorată. A îndepărtat crengile cu blândețe, cum ai înota într-o apă lină pe care n-ai vrea să o tulburi. Și iat-o! Căprioara, ghemuită, înălțând un bot umed, o privire mirată. O rană deasupra genunchiului, o dără de sânge în formă de coadă de rândunică pe blana ei scurtă. Mușcată de câine?

A adus-o acasă, i-a spălat rana, a culcat-o într-un culcuș încropit din trei perne mici, a învelit-o și s-a apucat să dea telefoane. Știa că e interzis să ții un animal sălbatic în casă. A primit însă imediat aprobare să o găzduiască până prinde puteri, apoi să o ducă înapoi unde o găsisese. Asta fusese tot. Pe încredere. Probabil că omul de la Garda de Mediu tresărise la auzul numelui ziarului sau poate că deja îl știa pe el după nume, din alte asemenea întâmplări. Ce mai conta?

Sâmbăta aceea a fost prima lor zi împreună. A urmat o noapte lungă, în care căprioara a scâncit și a gemut ca un prunc, ațipea și se trezea iarăși scâncind, el se apropia și se depărta de ea ca într-un dans, nu voia nici să o sperie, dar nici nu ar fi vrut să se simtă prea singură.

Oara s-a adaptat minunat. Casa de la marginea pădurii părea anume făcută pentru ea, o casă la granița dintre lumea oamenilor și a animalelor. În zilele reci, stătea cu orele în culcușul ei moale – Vladimir îi cumpărase o pernă mare, umplută cu puf de gâscă – iar când era mai cald se ridica, împingea cu creștetul ușa de plasă și ieșea pe verandă, se oprea în porțița de lemn și privea peste gard, către pădurea de-acum albă, cu scânteieri mov și portocalii la apus. Rana i se vindecase destul de repede, însă prima ninsoare, neașteptată, puternică, îl împiedicase pe Vladimir să o elibereze în săptămâna imediat următoare, cum voise. A urmat încă o săptămână, apoi încă una. Iarna pusese stăpânire pe loc, n-aveai cum să alungi niciun câine din casă, cum se zice, pe o vreme ca asta. Așa că a păstrat-o peste iarnă. Părea să le fie bine împreună.

Seara, când venea de la muncă, Vladimir răsucea cheia în ușă cu o nerăbdare pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Acolo, în culcușul de puf, Oara înălța gâtul splendid și ai fi putut jura că în ochi scânteia bucuria că omul ei se întoarce acasă. [...]

Din primăvară începuseră să iasă afară. Și-o amintea la acel prim drum în pădure, intra doar câțiva pași pe loc [...]. De atunci, primăvara și vara întregă, merseseră tot mai departe. Ea deschidea calea, ea hotăra până unde vor merge în fiecare zi. [...]

Azi, Oara era mai departe decât ajunsese vreodată. [...] Când a ajuns la mesteceni, Oara s-a oprit doar o clipă. „Va da ocol copacilor și se va întoarce la mine”, și-a zis Vladimir. Și, într-adevăr, așa a făcut căprioara.

Veronica D. Niculescu, „Căprioara”, în vol. *Cel mai mult și mai mult*

B.

Colț Alb îl văzu pe Weedon Scott că se apropie, de aceea începu să mârâie și să își zbârlească părul de pe spinare, arătând astfel că nu se supunea pedepsei care-i era promisă. Trecuse o zi de când îl mușcase de mână pe noul său stăpân. Acesta își bandajase rana, legându-și brațul cu o eșarfă, pentru a împiedica scurgerea sângelui.

Până atunci, Colț Alb nu mai pomenise ca o pedeapsă să fie amânată atâta vreme și se aștepta să primească loviturile fără de veste. I se părea normal să fie așa, fiindcă încălcase cea mai importantă lege, mușcându-și zeul. Așa că trebuia să primească o bătaie cumplită.

Scott stătea la câteva picioare de el. Lupului nu i se păru ceva primejdios, mai ales că nu avea ciomag, bici sau pușcă. Pe lângă aceasta, era liber, nelegat cu vreun lanț ori prins de vreun țăruș. Până s-ar fi ridicat în picioare zeul alb, ar fi avut vreme să se ascundă. Deocamdată, se mulțumea să-l urmărească din priviri și să vadă ce avea să urmeze.

Scott nu se agita. Colț Alb încetă să mai mârâie. Zeul începu să-i vorbească. Lupul își zbârli părul pe spinare și mârâi din nou, dar, cum omul îi vorbea liniștit, mârâitul scăzu în intensitate și acompanie, o vreme, cuvintele.

Zeul îi vorbea însă mult și bine. Niciodată nu i se mai vorbise atât, cu blândețe și bunătate, iar Colț Alb simți aceste lucruri. Începu să aibă încredere în zeul acela. Se simțea în siguranță lângă el, deși experiența îi dovedise că oamenii nu-i ofereau așa ceva. După o vreme, [...] omul îl mângâie și îl bătu încet cu palma, de câteva ori. Zbârlit și bănuitor, Colț Alb suporta mângâierile, mârâind surd. Amenința că putea răspunde oricărui rău ce i s-ar fi făcut. Ce urmărea zeul? Se temea ca nu cumva glasul blând să se transforme într-unul mânios, iar mâna să i se încleșteze în blană, astfel încât să nu mai poată fugi de pedeapsă.

Gesturile de bunăvoință continuau însă. Colț Alb nu mai știa ce să creadă, căci instinctul îl îndemna să se îndepărteze. Atingerile cu palma se transformară în scărpinat la baza urechii. Plăcerea se mări, dar teama de pedeapsă nu-l părăsi încă. Încordat, tot mai aștepta să se întâmple ceva rău. [...] Pentru Colț Alb se sfârșea domnia urii. Începea o viață nouă, diferită de cea de până atunci – o viață minunată. Acest lucru cerea însă răbdare din partea omului și o schimbare din partea lupului. [...] Weedon Scott își propusese să-l îmblânzească pe Colț Alb și să îndrepte felul în care se purtase lumea cu el până atunci. [...]

Spre sfârșitul primăverii, Colț Alb păți un mare necaz. Stăpânul lui dispăru pe neașteptate. Îl văzuse împachetând lucruri, dar nu știa ce înseamnă o valiză. Deși mai târziu își aminti acest amănunt, la vremea respectivă nu-i dăduse atenție. Toată vara își aștepta zeul să se întoarcă. Se făcuse miezul nopții, iar vântul tăios îl obligase să se ascundă după cabană. Nu dormea, încercând să perceapă pasul zeului său. Spre ziuă, cum acesta nu se întorsese, se duse în pridvor și se lungi acolo, așteptându-l.

Nu veni însă nimeni, iar dimineața nu ieși decât Matt din cabană. Colț Alb îi pândea toate mișcărilor, dar nu reușea să afle de la el nimic despre stăpânul lui.

Zilele treceau, dar Scott nu se ivea defel. Lupul se îmbolnăvi, iar el nu mai zăcuse niciodată lovit de vreo boală. [...] Colț Alb nu mânca, îi era dor de zeul lui. Zăcea pe jos, în cabană, pe lângă sobă, nebăgând în seamă pe nimeni. Degeaba îi vorbea Matt, cu blândețe sau mai răstit. Își întorcea ochii spre el și îl privea cu tristețe, apoi își lăsa botul pe etichetele din față.

Într-o noapte, pe când citea cu glas tare, conducătorul de sanie îl auzi mârâind pe Colț Alb. Acesta se ridică apoi și ascultă foarte atent. După câteva clipe, se auziră niște pași. Ușa se deschise și în cameră intră Weedon Scott! [...] Scott se îndreptă spre el și îl strigă. Atunci Colț Alb porni către el, destul de repede. Se mișca destul de stângaci, din pricina emoției ce-l copleșea. Privirea lui avea o expresie neobișnuită. Fu fericit când găsi un mod nou de a-și exprima dragostea pentru stăpânul lui. Își băgă capul între mâna și trupul lui Scott și, cuibărit acolo, mârâia de plăcere.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul.

– Am crezut, de la început, că lupul ăsta e câine, făcu Matt cu admirație, în vreme ce ochii lui Scott străluceau de plăcere.

Colț Alb se înzdrăveni repede, fiindcă zeul se întorsese.

Jack London, *Colț Alb*
(traducere de Dan Starcu)

C.

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A ANIMALELOR ÎN ROMÂNIA 4 OCTOMBRIE

CONTRIBUIE ȘI TU LA REALIZAREA CELUI MAI MARE COLAJ
DIN DESENE CU ANIMALE DIN ROMÂNIA!

INTRĂ PE **PETABC.RO** ȘI AFLĂ DETALIILE!

www.arpac.ro

[/PetABC.ro](https://www.facebook.com/PetABC.ro)

www.PetABC.ro

SUBIECTUL I

20 de puncte

Scrie pe foaia de concurs numărul cerinței și litera corespunzătoare răspunsului corect:

1. Conțin diftong toate cuvintele din seria:

- a) „ceasuri”, „degeaba”.
- b) „împreună”, „ațișea”.
- c) „picioare”, „străluceau”.
- d) „realizare”, „imediat”.

2 puncte

2. Sunt corect despărțite în silabe toate cuvintele din seria:

- a) a-ten-ție, tris-te-țe, pri-mej-dios.
- b) a-ten-ție, tri-ste-țe, pri-me-jdios.
- c) a-ten-ți-e, tri-ste-țe, pri-mej-di-os.
- d) a-ten-ți-e, tris-te-țe, pri-mej-di-os.

2 puncte

3. În enunțurile extrase din textul B, „Acesta își bandajase rana, legându-și brațul cu o eșarfă, pentru a împiedica scurgerea sângelui.”, „Se făcuse miezul nopții, iar vântul tăios îl obligase să se ascundă după cabană.”, cuvintele subliniate sunt folosite, în ordine, cu sens:

- figurat; propriu secundar.
- propriu de bază; figurat.
- propriu de bază; propriu secundar.
- propriu secundar; figurat.

2 puncte

4. Seria care conține, în ordine, sinonimele cuvintelor subliniate în enunțul „Zbârlit și bănuitor, Colț Alb suporta mângâierile, mârâind surd.” este:

- indolent, suferea.*
- încrezător, permitea.*
- neștiutor, susținea.*
- suspicios, îngăduia.*

2 puncte

Scrie pe foaia de concurs răspunsurile la cerințele de mai jos:

5. Scrie câte un enunț cu fiecare dintre omonimele cuvintelor subliniate în secvențele: „Lupul își zbârli părul pe spinare și mârâi din nou.”, „Nu dormea, încercând să perceapă pasul zeului său.”. **2 puncte**

6. Alcătuieste un enunț în care verbul „a fi” să aibă altă valoare morfologică decât în secvența: „Azi Oara era mai departe decât ajunsese vreodată.”, pe care o vei preciza. **2 puncte**

7. Transcrie, din fragmentul dat, două verbe la moduri diferite: „Acolo, în culcușul de puf, Oara înălța gâtul splendid și ai fi putut jura că în ochi scânteia bucuria că omul ei se întoarce acasă.”. **2 puncte**

8. Menționează cazul substantivelor subliniate în secvența: „Plăcerea se mări, dar teama de pedeapsă nu-l părăsi încă. [...] Pentru Colț Alb se sfârșea domnia urii.”. **2 puncte**

9. Indică funcția sintactică a cuvintelor subliniate în secvența: „Colț Alb îl văzu pe Weedon Scott că se apropie, de aceea începu să mârâie și să își zbârlească părul de pe spinare, arătând astfel că nu se supunea pedepsei care-i era promisă.”. **2 puncte**

10. Rescrie corect mesajul pe care l-a găsit Vladimir într-un jurnal ascuns în pădure: „Căprioar-o vino acasă!” **2 puncte**

SUBIECTUL al II-lea

40 de puncte

Scrie pe foaia de concurs, în enunțuri, răspunsurile pentru cerințele de mai jos:

1. Care este relația dintre imagine și cuvânt în textul C? Formulează răspunsul, în 30 – 70 de cuvinte, valorificând textul indicat. **6 puncte**

2. Care este semnificația comparației din secvența: „el se apropia și se depărta de ea ca într-un dans, nu voia nici să o sperie, dar nici nu ar fi vrut să se simtă prea singură”, selectată din textul A? Formulează răspunsul în 30 – 50 de cuvinte. **6 puncte**

3. De ce se adaptează căprioara atât de repede noului mediu? Explică, în două-trei enunțuri, un motiv, valorificând o secvență din textul A. **6 puncte**

4. Ce efect are asupra lui Colț Alb absența lui Weedon Scott? Formulează răspunsul în două-trei enunțuri, ilustrându-l cu un citat relevant. **6 puncte**

5. Prezintă, în 50 – 70 de cuvinte, două etape ale domesticirii lui Colț Alb. **8 puncte**

6. Prin ce se aseamănă Vladimir și Scott, personajele din textele A și B? Formulează răspunsul în 50 – 70 de cuvinte, valorificând cele două texte. **8 puncte**

SUBIECTUL al III-lea

40 de puncte

Imaginează-ți că te-ai întâlnit cu Vladimir, personajul din textul A, la evenimentul prezentat în textul C.

Redactează un text narativ, în care să prezinți întâlnirea ta cu Vladimir, incluzând și o secvență descriptivă de minimum 60 de cuvinte.

Vei primi **26 de puncte** pentru conținutul compunerii și **14 puncte** pentru redactare.

Notă! Punctajul pentru redactare se acordă doar în cazul în care compunerea are minimum 150 de cuvinte și dezvoltă subiectul propus. Compunerea nu va avea titlu sau motto.